

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 26

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, bé, avui nosaltres volem continuar fent un debat, i voldríem continuar fent un bon debat de política general, i voldríem parlar i en parlarem també de la gestió, i sobretot d'aquelles coses quotidianes que afecten als ciutadans i ciutadanes d'aquest país que, de ben segur, seria el que desitjarien, però ho farem.

Aquest debat, però, ha estat marcat, i n'hem de parlar, pel que ha succeït els últims quatre dies, el que s'ha anomenat crisi de govern, i en volem parlar amb tota la responsabilitat i el rigor d'una força de govern, i ho volem fer dirigint-nos al Govern de la Generalitat, però també a tots els ciutadans de Catalunya. El que ha passat ha creat desconcert, és veritat, ha estat un fet preocupant, és veritat, però s'ha superat, això també és veritat.

La decisió inicial del president de la Generalitat de donar un nou impuls a la tasca de govern, ara serà compartida i analitzada per tots els partits que donen suport al Govern, junts, amb el president de la Generalitat, perquè aquest Govern és una coalició, decidirem junts en què consisteix aquest impuls que tots estem d'acord de donar....

Fitxer 27

després de dos anys de govern, després d'haver aprovat un Estatut potent i ambiciós, és el moment de parlar d'aquest impuls. I de què hem de parlar? Hem de parlar de fer una diagnosi del funcionament del Govern i de les seves diferents conselleries, hem

de revisar el grau de compliment dels acords del Tinell que a vegades provoca reaccions a diferents sectors de la societat que fins ara vivien instal·lats en el privilegi. També haurem de valorar la política comunicativa del Govern de la Generalitat, haurem de parlar de si cal o no millorar la coordinació de l'entorn de la presidència amb el Govern, haurem de parlar si el president de la Generalitat ha de continuar aquest lideratge i, sobretot, enfortir-la pel que fa referència a la gestió quotidiana.

Tot això haurem de parlar, tot això és el que ens portarà a decidir amb tranquil·litat, amb serietat, a partir de la setmana vinent fer aquesta anàlisi. Això és cultura de coalició, perquè això és el que han volgut els ciutadans, que tres forces polítiques d'esquerres governéssim aquest país, amb contradiccions a vegades, amb desacords, també, però sempre seguint els acords del Tinell, que no vol dir, senyor Mas, no hi és el senyor Mas..., que no vol dir repartiment del poder, al contrari, els acords del Tinell són un exercici de transparència i de voluntat política que mai varen fer els governs de Convergència i Unió. Potser al senyor Mas l'ha traït el conscient - el conscient- d'una pràctica de molts anys entre Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya, que actuaven com a compartiments estants, tant estants i tan opacs com ha demostrat la sentència de l'Audiència de Barcelona sobre una de les àrees del repartiment, en aquest cas d'Unió Democràtica, com era la Conselleria de Turisme. I encara ens queda en els jutjats parlar a més a més d'una altra àrea de repartiment, que era la Conselleria de Treball. Aquesta era la manera que vostès tenien de repartir-se el poder.

Ara s'obre un nou procés, la crisi està superada, però que quedi clar que tota aquesta situació no ha afectat la gestió del Govern en relació amb els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que aquesta situació no afectarà la negociació de l'Estatut a Madrid. Els membres d'aquesta cambra que negociarem tindrem el coratge suficient per defensar l'Estatut, som conscients de la responsabilitat i del moment històric que viu aquest país i que viu aquesta cambra en relació amb tirar endavant una eina bàsica i imprescindible per a l'autogovern i per al finançament del nostre país. I ho farem pensant amb la nació, en la de tots, no pas només en la que interpreta sovint el senyor Mas i Convergència i Unió, com ens ha demostrat aquest matí.

En definitiva, el president deia que aquest Debat és una mena de moció de confiança de la cambra. Ho compartim, senyor president, el nostre Grup Parlamentari atorga tota la confiança a tots els consellers i conselleres del Govern de la Generalitat, que han fet i fan una bona tasca, i també al seu president. I això que quedi clar, i a partir d'aquí continuar treballant en el que és imprescindible per a un bon govern, que és gestionar la cosa quotidiana.

I no s'ha fet el ridícul, senyor Piqué, Piqué no hi és, no tinc sort avui, tots són fora... Bé, el senyor Piqué no hi és. No compartim la idea que s'ha fet el ridícul, en canvi sí que tenim molt interioritzada la idea que qui ha fet el ridícul i està fent el ridícul des de fa temps és el senyor Piqué i el Partit Popular. Ha fet el ridícul perquè fa una moció de censura que a l'hora de la veritat la retira, ha fet el ridícul perquè en un primer moment no accepta ni parlar-ne de l'Estatut aquí, després que perden les eleccions diuen que sí, que en poden parlar, quan han acabat comencen una campanya brutal contra l'Estatut i contra aquest Parlament. D'acord, la del Partit Popular nacional, «la del Estado», no? La d'Espanya. Perquè vostès és el que han fet a partir d'aquest moment. Fins i tot demanen un referèndum a Espanya perquè aprovi si va bé o no l'Estatut de Catalunya! Saltant-se allò que és elemental i que vostès defensen tant, que és la Constitució espanyola, que diu com s'ha de fer aquest procés. Fins i tot fan tant el ridícul que ni discuteixen ni volen discutir la presa en consideració de l'Estatut al Congrés de diputats quan a la mesa, doncs, intentaven boicotejar que això es tirés endavant. Això sí que és fer el ridícul, democràticament, això sí, però fer el ridícul, a la fi i al cap, que és el que han fet aquí i no ho ha fet el Govern de la Generalitat ni el seu president en tot aquest procés que ja hem analitzat.

Dit això ens volem centrar a parlar de la Catalunya real, de la Catalunya que veritablement hauríem de parlar dia sí i dia també, que és la nostra funció com a governants i com a legisladors. El que volen sentir els ciutadans són propostes de govern, les que va desgranar ahir el president i avui el conseller les ha ampliat, propostes que sorgeixen a partir d'una diagnosi de la realitat, una diagnosi sense cofoismes, com ens tenia acostumats l'anterior president de la Generalitat, que sempre pintava una Catalunya idíl·lica. El president Maragall va posar sobre la taula els riscos, els riscos que té la nostra nació. En l'àmbit social nosaltres hi afegirem avui

també, en l'àmbit territorial i en l'àmbit ambiental. I va desgranar solucions, que jo també més endavant precisaré. Perquè és veritat, és important explicar quins són els riscos que pateix la nostra societat, fer una diagnosi el màxim d'encertada per llavors posar-hi les solucions adients, des d'una perspectiva d'esquerreres, com és aquest Govern de la Generalitat.

En l'àmbit social existeix el risc d'augmentar les desigualtats en la salut, com explicava l'informe elaborat per la Fundació Bofill i del qual el president va fer esment ahir. Desigualtats també en l'Educació i, en concret, la formació de les persones adultes. El catedràtic de Ciència Política de la Universitat Autònoma, el senyor Joan Subirats, explicava que en un primer informe sobre la situació de la formació de persones adultes a Catalunya es constata la presència de més de 120.000 persones que no saben llegir o escriure, i que hi ha quasi 2 milions de catalans que no han acabat els estudis obligatoris, i que la franja d'edat més perjudicada és a partir dels 45 anys, i que puja fins el 7 per cent les persones majors de 75 anys que no saben llegir o escriure. I si apliquem la variable gènere, aquesta situació es duplica en el cas de les dones. És imprescindible saber això i és imprescindible potenciar la formació de les persones adultes a l'educació al llarg de la vida, i ho ha de continuar fent com ho fa aquest Govern, i ha de ser una prioritat, com ho és també en aquests moments, però cal dir-ho. Els informes PISA recorden sempre -i aquest és un element importantíssim- que els estudiants, les mares dels quals, i ho diu així, «les mares dels quals no han acabat els estudis secundaris superiors, obtenen puntuacions més baixes que els estudiants amb mares que els han acabat». Aquesta és una realitat, i a partir d'aquesta realitat, que l'hem d'explicar, nosaltres hem d'actuar. Però també desigualtats provocades per la pobresa, que cada vegada afecta més els joves i les dones. Per això cal desenvolupar, com explicaré, el Programa pobresa zero. O desigualtats provocades per les dificultats dels joves, per emancipar-se, a causa del treball inestable i precari, i per les dificultats per accedir a l'habitatge. O desigualtats de gènere, per les diferències salarials o d'oportunitats. Però també desigualtats que potser passem massa de puntetes entre les dones de les classes més desfavorides, fent front també i de manera clara a les situacions de prostitució que es donen al nostre país, no des de la perspectiva simplista de l'ordre públic sinó pensant

essencialment en els drets i la situació, i per què no també l'opinió, de les dones afectades. I desigualtats que poden ocasionar-se també i que les poden patir, que les pateixen, les persones nouvingudes, que componen - i això és bo - una Catalunya cada vegada més plural, diversa i complexa.

Riscos en l'àmbit social, però també en l'àmbit territorial si continuem ocupant territori, posant ciment a la costa; una demostració n'han estat les inundacions d'aquests últims dies, moltes de les quals, evidentment perquè ha plogut molt, però també perquè s'ha construït on s'ha construït, i no només dels anys 70 sinó també dels 80 i dels 90. Construcció no només a la costa sinó també a la segona corona i al Pirineu. O si continuem fomentant el transport privat, cosa que provocarà una dependència dels combustibles fòssils i farà augmentar l'emissió a l'atmosfera de gasos d'efecte hivernacle.

Però també riscos en l'àmbit ambiental. Si no fem una bona gestió de la demanda dels recursos naturals com l'aigua o l'energia, o no tenim cura dels espais protegits, o no fem una política agrària i inversora, no subsidiària, mitjançant un nou contracte social amb la pagesia.

Aquests són els riscos o alguns dels riscos que hi ha en aquests moments a la nostra societat, i els hem de posar sobre la taula, i avui és un bon dia per posar-los sobre la taula, per buscar-hi solucions.

I què ha fet el Govern davant aquesta situació? Ha donat moltes respostes a aquesta realitat que jo acabo d'explicar. I ho ha fet d'una manera diferent, diferent del que s'havia fet fins aquest moment. Que a vegades no s'ha explicat mediàticament prou bé? És possible. O no ha tingut el suport institucional suficient? És possible. Però aquest Govern fa coses, moltes coses, i és la nostra obligació explicar-les. I els ciutadans han de saber que moltes no tenen una repercussió immediata en la seva vida quotidiana, un dia per l'altre, però que es posen les bases per a un futur millor per esvair els riscos que jo abans esmentava. Coses diferents que no s'havien fet mai com elaborar i tirar endavant un pla global de presons. L'anterior Govern no s'hi va atrevir, per això no ha tingut mai problemes en aquest tema. Però també al mateix temps considerar la política penitenciària com a social, que és el que està fent aquest

Govern en aquests moments, i aquesta concepció s'ha de visualitzar, i de ben segur que es farà també en el nou reglament penitenciari. No oblidem aquesta qüestió de la política que fa referència a les presons també ha de tenir una concepció des d'un punt de vista social.

Però també ha aprovat un Pla d'energia, que no va fer res l'anterior Govern. Un Pla d'energia de Catalunya que ha fet un canvi radical des del començament fins el final, i l'ha fet gràcies a la participació que s'ha obert, que hi han participat entitats ecologistes, partits polítics, municipis, que no s'havia fet mai, i s'ha fet ara amb el màxim consens possible. I encara hi ha diferències! Evidentment que n'hi ha, però no té res a veure les bases que hem posat nosaltres per a una bona gestió de la demanda de l'energia i, evidentment, per a un futur molt més sostenible. Aquest és un element importantíssim. Però també un pla d'habitatge propi, no sempre dependent dels diners que vinguessin de Madrid. I una llei del dret de l'habitatge, que en parlaré més endavant. Van ser capaços de fer un pla de residus, això sí que ho va fer l'anterior Govern! Però ho va retirar ràpidament perquè va tenir problemes. Nosaltres l'hem afrontat, i en aquest cas sense problemes, perquè hem pactat un pacte amb el territori d'una manera molt clara i molt important.

Però també hem planificat el territori, que no s'havia fet fins aquest moment! I hem fet els plans territorials, s'estan elaborant plans territorials, s'estan elaborant plans directors que en aquests moments el que manava era el mercat fins aquest moment, era el mercat el que decidia de quina manera es construïa, com es construïa i de quina manera s'ocupava el territori. I també hem fet un pacte nacional per l'Educació, amb la participació - paraula importantíssima - , que aquest Govern exerceix dia sí i dia també, un pacte nacional amb tot el sector per tal, doncs, d'elaborar les bases per a un nou futur educatiu i sobretot per a una nova llei, doncs, que ha de ser un element clau en aquest aspecte per al nostre país. Però també hem potenciat la participació de la ciutadania, hem potenciat els valors de la pau amb la creació de l'Institut Català Internacional per la Pau, o la recuperació de la memòria història. O també, deien que no s'havia parlat d'immigració, un Pla d'acollida que garanteix per a les persones nouvingudes un coneixement de l'entorn i de la llengua, una formació laboral i un acolliment residencial suficient i, sobretot, amb plena accessibilitat a tots els serveis

socials, o sigui, aconseguir que aquestes persones obtinguin la plena autonomia el més aviat possible en el nostre país, a la nostra nació.

Tot això és el que ha fet aquest Govern, tot això que ha fet de nou aquest Govern, no només com a polítiques concretes sinó la manera de fer aquestes polítiques, la manera de plantejar aquestes polítiques, la manera que hi participi el màxim de gent possible en aquestes polítiques. Aquest és un canvi important que nosaltres volem transmetre a la societat, que és possible que no arribi directament, ràpidament aquestes polítiques, però, evidentment, doncs, estan al servei de la ciutadania i estan al servei d'un futur millor.

Jo parlava l'any passat d'aixecar les parets mestres d'un nou edifici, si se'n recorden, radicalment diferents, que usi materials nous, amb un concepte diferent de construcció, un edifici que serveixi per aixopugar no només uns quants sinó tothom, i sobretot aquelles persones que més ho necessitin. Amb grans obertures, perquè entrin idees, propostes, un edifici modern, sostenible, aixecat enmig d'un gran espai públic, una nova àgora on els ciutadans i ciutadanes siguin escoltats i participin a la definició d'aquest edifici. Com que el concepte és nou, com que es fan canvis radicals perquè es va a l'arrel del problema, com que s'utilitzen idees noves, n'hi ha que es resisteixen, que volen continuar com si no hagués passat res. Estaven alguns acostumats a veure solucionats els seus problemes privats mitjançant una simple trucada telefònica a algun membre dels governs anteriors. Alguns d'aquests poderosos ho explicaven d'aquesta manera, i ens ho explicaven sense cap mena de pudor.

A aquest Govern no li ha de fer por que hi hagin sectors que es resisteixin als canvis, al contrari, l'acció de govern està destinada a millorar la qualitat de vida de tots els ciutadans, i aquest deure ens ha d'esperonar, ha d'esperonar el Govern per superar les resistències, vinguin d'on vinguin, vinguin de sectors de l'església en l'àmbit educatiu, vinguin de la patronal immobiliària que a vegades diu que la llei del dret a l'habitatge s'assembla més a una idea del senyor Chávez que no pas..., Chávez de Veneçuela vull dir, eh? Que no pas a una qüestió de progrés. O que vinguin d'alguns sectors econòmics i financers, o de les grans superfícies comercials, ens ha

d'esperonar per dialogar però, sobretot, amb fermesa perquè els canvis són en profunditat i els canvis estan al servei de tots els ciutadans.

I per això per a nosaltres les prioritats continuen sent la gent i el territori, i això vol dir que s'han d'aprofundir les polítiques socials i ecològiques d'una manera clara, decidida i valenta. Aquest és l'objectiu d'un govern d'esquerres, que ha de ser la transformació de la societat mitjançant polítiques fiscals basades en la progressivitat del sistema tributari i en la introducció d'una fiscalitat verda per augmentar els recursos destinats a

Fitxer 28

... polítiques socials i ambientals.

Hi ha molts de reptes en aquest país. Afrontem-los. En vull donar uns quants, i vull explicar de quina manera aquest Govern..., les enfronta i les planteja i els busca solucions. Vull parlar de polítiques socials i polítiques ambientals. Vull parlar de polítiques socials en un primer terme, i vull parlar d'un dels elements que més preocupa els ciutadans de Catalunya, l'habitatge.

És veritat. Aquest país es troba en una situació alarmant d'inaccessibilitat a aquest bé de primera necessitat com és l'habitatge. La fracció social entre els que gaudeixen d'un habitatge i els que no es veuen amb cor d'accedir-hi és cada cop més preocupant, és un altre risc d'aquest país. La política d'habitatge tradicional que s'ha fet fins a aquest moment a Espanya i a Catalunya es basava estrictament a fomentar la construcció la construcció d'habitatges protegits, però només fomentar, eh? És a dir, no adoptar mesures més enllà de les subvencions i ajuts als promotors perquè construïssin aquests habitatges. I aquesta política ha quedat totalment superada per la realitat –terrible realitat– d'un mercat on la demanda és tan potent i, per tant, el sector de la promoció té tants guanys, que de cap manera se sent atret per posar en el mercat habitatges a preus assequibles. O sigui, per molt elevats que siguin els ajuts amb aquesta finalitat, sempre li és més atractiu fer habitatges en el mercat lliure.

La premissa sobre la qual actual el nou Govern català és que aquests pilars de la vella política ja no serveixen i que cal canviar radicalment l'enfocament. O sigui, tornem a insistir: «radicalment» vol dir anar a l'arrel del problema. Això s'ha començat a fer amb el Pla d'habitatge aprovat, però tindrà la seva concreció definitiva amb la nova Llei del dret a l'habitatge, aquella Llei..., que se'n reia –la manera d'organitzar-la i de discutir-la–, el senyor Piqué. No entén, evidentment, el que significa participació, el que significa parlar abans amb tots els sectors socials per tal de poder tenir encara més complicitat per poder tirar endavant aquesta Llei pel dret a l'habitatge. Llei..., no Llei de l'habitatge, no. Llei pel dret a l'habitatge, tota una declaració d'intencions progressista i d'esquerres i al servei dels sectors més necessitats.

Què s'ha de fer? Què aconseguirem amb aquesta nova Llei? Crear un parc d'habitatges específic, a preu assequible, fora del mercat, per atendre les necessitats que el mercat ara no satisfà. I és imprescindible que aquest parc sigui suficient, no només amb quatre o cinc habitatges, com ens tenien acostumats fins ara. I que a més a més de ser suficient, ha de ser integrat físicament i socialment –transversalitat.

Per això és important incidir en la idea de la barreja social –ja sé que a alguns aquesta paraula els provocarà urticària–, posant mesures per evitar el risc de fractura que s'intueix si deixem que les coses segueixin com fins ara, sense actuar davant la segregació especial que el mercat produeix, en funció dels nivells de renda de les persones.

Aquest parc ha de ser també estable en el temps. No podem perdre habitatges pel camí, com hem perdut fins ara, no? I s'han de dignificar, en el sentit d'evitar les situacions d'abús i frau que també s'han estat consentint. Per això, les adjudicacions dels habitatges han de ser molt més rigoroses i objectives.

Però a banda d'habitatge protegit o destinat a polítiques socials en el segle XXI, la regulació de l'habitatge no pot renunciar –no hi renunciarem– a incidir també d'alguna forma en el mercat lliure, donat que és tan majoritari i genera tal volum de relacions jurídiques que afecten els ciutadans..., que és obligatori enfrontar algun tipus d'actuació des dels poders públics, per tal de protegir els més desfavorits. I, per a això, s'ha de regular la qualitat de l'edificació, la conservació i la rehabilitació del parc

construït d'habitatges, la protecció dels consumidors en el mercat immobiliari, etcètera. En definitiva, tot un seguit d'actuacions que vol dir una nova manera de fer política, canvis radicals en el que fa referència a la política d'habitatge.

Podria explicar què es el que ha fet el Govern fins ara. El senyor Bargalló ho ha explicat en el que fa referència a l'habitatge, però si us plau, deixin de donar falses xifres a la ciutadania. Es limitin a dir el que passa, els agradi o no. Segur que els agrada que es facin molts d'habitatges protegits, però no diguin xifres que no són. Les que són, són que l'any 2004 es va incrementar l'habitatge protegit en un 26 per cent, i aquest any s'estan incrementant en un 40 per cent. 16.000 nous habitatges. El Govern manté l'objectiu de produir de 42.000 habitatges assequibles als col·lectius més necessitats, especialment els joves. No només els joves, no només els joves, sinó també els col·lectius més necessitats. O sigui, el doble de l'anterior quadrienni, però encara la meitat del que el país necessita. I estem fent aquesta acció política, per tal, doncs, de complir tots els compromisos.

Jo també volia parlar de Sallent..., tenia posat per parlar de Sallent. El senyor Bargalló n'ha parlat. És veritat que hem de ser solidaris amb el Carmel, i ho som, però també amb Sallent, que ha patit la desídia dels governs de Convergència i Unió durant molts anys, que ha patit la desídia del que era ministre d'Indústria, el senyor Piqué, que ha patit la desídia durant quatre anys de Convergència i Unió i del Partit Popular, que ningú se n'ha recordat, i fa..., des de dos anys tothom parla de Sallent, quan les han passat molt malament, la gent de Sallent, davant aquesta incompetència dels governs, que els han girat l'esquena.

I en aquests moments s'està solucionant. A l'estiu ja es van real·lotjar 64 famílies a habitatges protegits, i el Govern ja ha fet acords amb l'Ajuntament de Sallent per trobar una solució a les 350 famílies –no poques, 350 famílies– afectades, que hauran de passar finalment a un real·lotjament digne. Per això, també sol·licitem des d'aquesta tribuna al Govern que acceleri les gestions perquè..., a veure si aquest Nadal les famílies del barri de l'Estació de Sallent tinguin ja una solució definitiva als seus límits [#].

Però també hem fet moltes actuacions pel que fa referència..., i estic parlant encara de política social. Deixem l'habitatge per entrar al que fa referència a la salut. Una excel·lent feina de la Conselleria de Sanitat pel que fa referència..., a entrar a l'agenda política tot el que fa referència al finançament, i a més a més també encarregar un estudi, un informe, l'anomenat Informe Vilardell, per saber, doncs, quina és la situació en aquests moments de la salut i de quina manera podem actuar i quines polítiques hem de fer..., i que ja ens posem en marxa, doncs, per poder-les tirar endavant.

Diagnosi, estudi, participació, actuació, que és el que s'ha de fer en aquests moments, i a mi em sembla..., d'una manera positiva, aquestes qüestions. S'han reduït les llistes d'espera, ja s'ha dit. Nous metges per a l'atenció primària, convocatòria de places per als interins, inversions en l'ICS: totes aquestes són qüestions importantíssimes. La creació immediata que s'ha de fer de l'Agència de Salut Pública, perquè hem de posar la salut pública en el centre, en el frontispici de tota la política sanitària, perquè d'aquesta manera estalviem molts de diners en assistència sanitària, si vetllem per la prevenció de la salut.

Però no voldríem deixar de parlar de les llistes d'espera, sobretot..., ja hem reconegut els esforços que han fet, però sobretot també els temps d'espera real han de disminuir pel que fa referència a les operacions quirúrgiques. I més esforços, s'han de fer en aquest sentit. Però cal abordar amb valentia i sense por el problema de les despeses excessives en les visites a especialistes, a proves diagnòstiques i a rehabilitació. No tenim dades recents sobre aquestes llistes d'espera, però sí sabem el que ens diuen alguns ciutadans, el que ens diuen alguns ciutadans: vuit mesos per ser visitat per un oftalmòleg, manca d'atenció ginecològica en algun hospital important, més de tres mesos per a una ecografia, cinc o sis per a un dermatòleg, sis mesos per iniciar la rehabilitació...

Cal afrontar aquest problema, que és difícil, que és complex. Però l'hem d'explicar..., que existeix, perquè així en serem conscients, de donar-hi solucions, perquè és aquí on els ciutadans percebran encara més en la seva pròpia situació i experiències viscudes l'aposta –que hi és, i decidida– per la millora de la sanitat pública.

I hem d'aconseguir també una major igualtat en salut entre els ciutadans. No torno a insistir en l'Informe que ja està publicat, de la Fundació Bofill que explica que hi ha encara diferències importants, no? Hi ha una diferència de cinc anys en esperança de vida entre els que viuen al barri de Sarrià - Sant Gervasi i els que viuen a Poble Sec - Ciutat Vella. Això és inadmissible, i per això s'ha de continuar treballant, per evitar aquests riscos reals que pateix el nostre país, i així..., és el que està fent, evidentment, la Conselleria de Salut.

Però també hem d'actuar en tot el que fa referència a polítiques de benestar i família. Són de primer ordre, prioritat de primer ordre per a un Govern d'esquerres. I així, i així es veu en l'actuació del Govern. La nova Llei de servei social ha de ser un avenç important en aquest sentit. Nous drets, noves prestacions, més serveis d'atenció a la gent gran, major protecció a la infància, més suport a les famílies. Aquests són els elements clau d'aquesta nova Llei. Per cert, també molt participada, molt participada en el sector, perquè, evidentment, tingui aquestes complicitats que nosaltres demanàvem. Però, evidentment, mentre no arribi aquesta Llei, cal fer camí. No es pot posposar tot al demà passat i des del Departament ja s'estan fent esforços, que jo no repetiré perquè ja han estat explicats aquí a bastament.

Però encara queden moltes qüestions a desenvolupar. Per nosaltres, pel nostre Grup Parlamentari és essencial implantar allò que diu l'Acord del Tinell, que és el Programa de pobresa zero. És bàsic, ho hem de començar a fer ja, i en els pressupostos de l'any que ve haurem de començar ja a destinar-hi partides, perquè més de 800.000 persones a Catalunya viuen en situació de pobresa i unes 125.000 pateixen situació de pobresa severa. Les persones grans són les més afectades. Cal treballar en un pla específic d'inclusió social. Cap persona a Catalunya ha de viure sota el llindar de la pobresa, i els que hi estiguin per sota han de rebre els ajuts socials..., que facin arribar la quantitat que es prengui de referència, que ja la comencem a treballar..., siguin joves o grans, pensionistes o treballadors.

En resum, una sola prestació global i simplificació burocràtica, cosa que permet avançar en la instauració d'una renda bàsica de ciutadania i estar en la línia del que es fa en altres països europeus. Lògicament, cal emprendre abans la reforma de la

renda mínima d'inserció i fer l'abordatge de la pobresa infantil. I aquest és també el referent per incrementar les pensions més baixes, compromís inclòs també en l'Acord del Tinell, el mateix que l'atenció a les persones amb dependència. Hi ha més de 250.000 persones en situació de dependència a Catalunya. Una part important és, altra vegada, gent gran; l'altra, persones amb disminució severa. I la majoria són ateses per la seva família o, millor dit –diguem-ho clar–, per les dones de la seva família. És evident, doncs, que cal fer un salt important en recursos, serveis i solucions per a les persones afectades. L'Agència Catalana de la Dependència pot ser un bon instrument per materialitzar les actuacions en aquest terreny.

Però també volem parlar d'educació, com un element de política social clau. Se n'ha parlat molt aquí, i molt bé. I és veritat, l'actuació de la Conselleria d'Educació i del Govern en general, doncs, és bona en aquest sentit. Hi ha hagut un esforç en la quantitat i recerca de la qualitat, més inversió, més escoles, més escoles noves... Jo, com a professor d'ensenyament, també..., un dels orgulls més grans és veure que es tornen a obrir escoles. I, a més a més, com a habitant, o nascut en un poble petit que no té escola, doncs, evidentment..., veure que en altres, altra vegada..., torna a tenir aquella escola i aquella vida que porten els nens i nenes és un motiu d'orgull molt important, i això és una qüestió que també s'ha de dir i s'ha de considerar. Segur que al llarg d'aquests dos anys encara obrirem noves escoles, que fins a aquest moment..., no en tenia.

Més professionals... Més professionals, no només per fer la tasca de formació, sinó també per tal d'atendre els nouvinguts, que és un element importantíssim també per afavorir la seva inclusió en al nostra societat. Compromisos també en la planificació. A més a més, també amb la garantia d'assegurar l'ensenyament gratuït. I estem en un moment clau també, en aquest moment, de l'educació. Hem de parlar i hem de fer..., hem d'elaborar la Llei de l'educació catalana. Bé, abans hem de discutir-la a Madrid, la llei educativa, doncs..., al Congrés de Diputats. I hem d'aconseguir el màxim acord possible, a través d'aquest Pacte nacional per a l'educació. Hem d'actuar primer allà, perquè tinguem el màxim d'espais per tal de fer una llei que s'adeqüi a les nostres necessitats, que evidentment no han de ser ni són les mateixes que a altres territoris de l'Estat. I per aquest..., és un element importantíssim, com he dit abans.

I parlaré després, en la següent..., en la rèplica, tot el que fa referència a ocupació. Perquè li volíem donar un vessant diferent del que havia donat el president de la Generalitat en la seva intervenció..., i que per nosaltres és important tenir-ho en compte.

I, per això, també, el que..., he parlat de tot el que fa referència als aspectes socials, vull parlar també de tot el que fa referència a la política ambiental. De medi ambient, de territori, de món rural. Polítiques ecològiques claus per a la modernització de la nació, la competitivitat i la creació de llocs de treball, com per exemple, pot ser el Programa de residus..., com ja n'han parlat, 20 milions d'euros i la creació de 4.000 llocs de treball.

I en medi ambient, pel que fa referència a les polítiques ambientals i territorials, l'objectiu és i ha de ser reconduir una tendència que portava i sovint encara es porta..., al malbaratament del territori i de recursos i a la destrucció del nostre entorn. Aquesta tendència no tenia cap mena de futur. El territori i els recursos són limitats i les conseqüències de la contaminació sempre acaben passant factura. Si som intel·ligents, i ho som, no podem esperar a reaccionar quan la situació ja sigui límit. Com més esperem, més difícil és reconduir-ho, i hem de tenir present que un cop es fa malbé el territori i els recursos naturals, no es poden tornar a recuperar, no hi ha marxa enrere.

Per això, des del Departament de Medi Ambient i Habitatge s'està introduint la nova cultura de l'aigua, s'està treballant perquè els residus siguin gestionats correctament i s'aprofitin al màxim, s'està posant condicions a les activitats econòmiques per tal que portin a terme els seus processos productius amb el mínim impacte ambiental. I s'està definint les àrees del nostre país que tenen un valor destacable, que per sort són moltes i amb una gran diversitat d'hàbitats i de flora i fauna. I s'està treballant amb una premissa, la protecció del medi ambient és i ha de ser del tot compatible amb el desenvolupament econòmic.

I aquests són elements importantíssims..., i que són també els elements bàsics per a una bona política, una política moderna i una política d'esquerres. Moltes d'aquestes polítiques ambientals estan provoca...

Fitxer 29

...# –ja ho he dit dues vegades, però en tot cas, sembla que és una paraula bastant de moda– a persones i grups poderosos que estaven acostumats a fer el que els donava la gana sense condicions; més ben dit, estaven acostumats a posar ells les condicions. La seva manera de demostrar el seu malestar, entre altres coses, és crear opinions desfavorables, a partir d'informacions esbiaixades, que contribueixen a desorientar la ciutadania. Recordem, si no, què va passar amb el cànon de l'aigua; es van tergiversar totalment les dades i els objectius.

I acabo. Està clar que amb la modificació que ha fet aquest Govern, qui gasta desmesuradament és penalitzat, amb referència a l'aigua. I en canvi, la família que consumeix aigua amb moderació no té cap mena de perjudici. Aquesta és una política moderna i sostenible. Això és així, i la gent així ho ha entès, malgrat s'hagin fet molts esforços de determinats sectors i de determinats grups polítics que els fan el joc per exaltar el personal fent creure a la gent que, per culpa dels ecologistes que hi ha al Govern, la factura de l'aigua els arruïnaria l'economia familiar o els deixaria sense aigua. Aquesta és l'actitud irresponsable d'algunes formacions polítiques, d'algunes entitats, d'algunes institucions. Però en tot cas, la realitat, és el que s'està fent, és una política sostenible.

A la rèplica parlaré de més sostenibilitat, de més ecologia, a través de la política territorial o a través, també, del món rural.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt honorable senyor president... Senyor diputat i representant d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa, vostè sap que els consellers... Abans, al principi de la seva intervenció, que ha fet una breu intervenció sobre quin eren els temes que ara ens ocupaven i quins eren els ritmes d'evolució de les decisions que s'han de fer en aquest país i en aquest moment. Bé, decidirem junts jo i vostè;

d'acord. Vostè sap que qui nomena els consellers i qui decideix que ha arribat el moment de convocar eleccions, llevat que s'arribi al final del període, és el president de la Generalitat. I per descomptat que jo seré fidel a les meves prerrogatives, no podria ser menys. I vostè sap també que m'he compromès a no utilitzar la segona prerrogativa, mentre no estigui admès a tràmit el Projecte d'Estatut a les Corts espanyoles, i mentre no estigui aprovat, a canvi del compromís de no retirar el Projecte d'Estatut per un vot de majoria simple en el Parlament de Catalunya. Crec que amb això faig honor als compromisos, i faré honor als compromisos que he contret.

Nosaltres estem decidits a millorar el Govern en allò que calgui, i decidits a millorar la seva projecció pública, que, pel que s'ha vist ahir i avui, no es correspon amb els atots i les realitzacions que aquest Govern ha presentat en aquesta cambra. És a dir, pel que s'ha vist ahir i avui, crec sincerament que el Govern té encara –havia tingut i ha tingut fins ara– una imatge que no es correspon amb la seva capacitat de realització, i espero que aquest debat haurà servit, i crec que ha servit per demostrar-ho.

«Aquest Govern fa coses», diu vostè. I li demano que no ho digui. No és que aquest Govern faci coses. Em sembla que vostè és molt modest amb aquesta expressió. Jo li demano que no ho digui i que digui el que ha dit immediatament després: que aquest Govern ha pres decisions enormement impopulars, amb el consens dels ajuntaments quan ha calgut, i decidirà sobre les inversions energètiques, afegeixo, tenint compte de tots els implicats i del territori; dels interessos de tots els implicats i del territori. El que no vol dir, dir «sí» a cada manifestació que es fa a la cantonada. Per descomptat, no, no és aquesta la nostra predisposició. Si em deixa utilitzar una expressió una mica barroera, «en tenim el cul pelat» d'aguantar manifestacions. I sap per què? Perquè les hem sabudes organitzar quan ha tocat. Perquè nosaltres n'hem fet, i no és pecat. N'hi ha que n'havien fet quan eren joves, diguéssim, quan eren petits. I després, es dediquen a demostrar sistemàticament, i a denostar sistemàticament qualsevol expressió popular. No em fa por que hi hagi resistències... No em fa por, no ens fa por, com a Govern, que hi hagin resistències; és bo que n'hi hagin i que s'expressin. Perquè, finalment, tant la THT o MAT, l'alta tensió, tant en aquesta qüestió, com en l'aeroport intercontinental, com en el de Lleida, com en el desdoblament de la

Palafrugell-Palamós, com en el quart cinturó, etcètera, no trigarem més del que s'hauria trigat si aquestes suposicions no hi haguessin estat. Cert que, de vegades, dóna la impressió que són aquestes expressions que moltes vegades es manifesten, s'expressen quan les coses encara no estan en disposició de ser realitzades, sinó quan s'estan projectant, quan se sap que passaran, cert que, de vegades, dóna la impressió que són les manifestacions, que són les expressions de dubte popular els que retarden les inversions. I jo li dic que nosaltres seguim escrupolosament els calendaris previstos, i que no és perquè hi hagi oposició que nosaltres retardarem cap d'aquestes decisions, si les hem de prendre.

Tenim Pla d'energia; tenim Pla de presons; tenim el Pla d'equipaments comercials, que va posar en marxa el conseller Pere Esteve i que ha culminat el conseller Huguet; tenim Pla de residus. Li asseguro que, de vegades, l'oposició que hi ha per sectors econòmics potents, en algunes d'aquestes mesures, són fruit de la ignorància. Sé..., en fi, ara no diré qui, ni com, ni per què, però jo sé d'algun empresari, gran empresari espanyol, que, davant d'algunes inversions que s'havien de fer en aquest país, li van dir si volia que aquella inversió es fes a Reus. I va dir: «De ninguna manera; quiero capitales de provincia.» No sé si m'entenen... De vegades, hi han decisions, hi han actituds contràries al capteniment d'aquest Govern, que són fruit no del coneixement, dels interessos propis, sinó de la ignorància del territori del qual es parla. I alguns dels diputats que hi han en aquesta cambra saben perfectament el que vull dir. «Quiero capitales de provincia», deien.

Sàpiguen que nosaltres tirarem endavant totes les inversions que calen perquè aquest país sigui energèticament suficient, perquè aquest país no tingui més presoners que places en les presons –estem en una proporció de 5 a 8; al revés–, perquè aquest país tingui els equipaments comercials que es mereix –no més dels que es mereix–, i perquè aquest país tingui el Pla de residus que ens convé. Si el que triguem nosaltres a engegar aquestes infraestructures, parlant amb la gent, i considerant l'entorn, i considerant els interessos del petit comerç, fos tant com el que ha trigat el Govern del Partit Popular en arribar a Lleida a la «pata coixa», amb dos terços de l'alta velocitat –no amb alta velocitat–, aquest país tindria un problema. Però no és el cas. Més ben dit, problema n'hi ha, però si no es té por a la gent i s'esmerça el temps que cal,

sense retardar la data de l'inici idoni, de la posta en marxa de les infraestructures de les quals parlem, estarem fent el que cal fer, el que hem de fer. El que no podem fer és, per mandra, abandonar solucions de connexió o d'altre caràcter sense donar alternatives; això tampoc ho farem.

També, les ideologies progressistes, deixi-m'ho dir, i ambientalistes, poden ser conservadores, no en el bon sentit, en el sentit clàssic de la paraula. Totes les ideologies es poden encarcarar, totes, en el mal sentit de la paraula. És a dir, caure en el cofoisme de la inacció, tot plegat adornat per algunes manifestacions de descontent. Sé que aquest no és el capteniment de la seva formació política, d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida Alternativa. Sé que les dretes tendeixen avui a l'electoralisme desesperat, cercant descontents per tot arreu. Allò que pensen que abans feia l'esquerra, que té l'esquerra per treure'ls de les seves posicions de poder. I mimèticament, potser d'una forma inconscient, fan el que pensen que feia l'esquerra; no el que feia l'esquerra, el que pensen que l'esquerra estava fent, que era atacar interessos legítims des de la bulla –en castellà– i des de l'atabalament i la desconsideració per part de la joventut i per part del poble i de determinades expressions populars. Sé que les dretes tendeixen, insensiblement, a aquest electoralisme. Doncs bé, les tornes s'han canviat. La dreta, dreta, s'ha tornat, a voltes, partidària de l'agit prop, que deien abans, populista, de l'agit prop més descarada. I en canvi, els vells partits de l'esquerra, molt vells partits de l'esquerra, més vells que els de la dreta, reconvertits, com el cas del PSUC, han de donar i donaran, n'estic segur, lliçons de governabilitat, després de conduir la política d'aquest país, inclosa la dreta democràtica i bona part de l'esquerra, a felix matrimoni entre els principis i l'afectivitat. No n'esperava una altra cosa.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, jo deia que el Govern feia coses, i en tot cas, el nom no fa la cosa, no? El que sí que vostè ha dit que no cal dir «sí» a cada manifestació. I és veritat, té raó. I que, a més, ha dit que «en teníem el cul pelat» d'organitzar manifestacions. No entrarem ara amb una lluita de qui té «el cul més pelat» d'organitzar manifestacions... (*Remor de veus.*) Però, en canvi, sí que, aquest Govern, senyor president, no pot descartar sistemàticament qualsevol tipus de manifestació; ha de ser el suficient intel·ligent, observant la realitat, quines són veritablement... Allò que vostè deia molt ben dit, que la dreta ara s'ha convertit en uns organitzadors d'# prop molt estranys –tampoc en saben massa, també li haig de dir la veritat. I sap com ho hem d'aconseguir? Ho aconseguirem amb tot allò que fem, tota l'actuació i la gestió política, sobretot aquella que es faci sobre el territori. Si la fem amb més participació, si la fem amb més consens i la fem amb més complicitat, això és directament proporcional a menys manifestacions. I això va per a tots els membres d'aquest Govern. Si escoltem, fem el consens necessari, tenim les complicitats necessàries en tots els sectors, segur que hi haurà menys manifestacions. Mai podrem evitar aquelles que les fan per vici, però en tot cas, sí aquelles que tenen alguna cosa a amagar. Perquè si algú es mobilitza, si algú fa una manifestació, és perquè té alguna cosa a dir, potser perquè no l'ha pogut dir abans, potser perquè no li hem donat les eines suficients per explicar-ho o per dir què és el que pensen. I per això és molt important ser molt receptius, estar molt a l'aguait del que pensa la gent que viu en el territori, per saber també, el Govern, de quina manera ha d'actuar. I això, evidentment, és una recomanació, humil recomanació d'un diputat, doncs, que també ha participat en moltes manifestacions, i sempre, li ben asseguro, amb una raó, i sovint, abans, en els altres governs, era perquè no s'escoltava mai, mai el territori, ni la gent que hi vivia i les coses que tenia.

Per això és important que en tot el que fa referència a la política territorial, tinguem aquesta premissa. Perquè no ens podem imaginar la mobilitat, per exemple, un altre dels temes que volia tocar, de la forma que s'està fent fins ara, amb les mercaderies i les persones movent-se majoritàriament per carretera –això és inviable!– amb vehicles privats. El transport, tal com el tenim dissenyat en aquests moments, requereix un elevat consum energètic i provoca una part molt important de les

emissions de CO2. I aquest és un element, també, a tenir en compte. La solució no passa per fer més i més carreteres només. Per tenir un país modern, hem de buscar un desenvolupament que sigui perdurable en el temps i que no ens perjudiqui, ni a nosaltres, ni a persones que viuen a altres punts del planeta, ni als que vindran darrere nostre. Per això nosaltres hem de planificar la mobilitat. Hem de buscar el màxim d'interrelacions. Això és el que diu la Llei de mobilitat. I el que s'ha de fer ja són les directrius de mobilitat. Perquè aquestes directrius de mobilitat són les que ens permetran prendre decisions sobre les infraestructures que ens fan falta en el futur; no només les viàries, sinó també les ferroviàries, altres ti...

Fitxer 30

...sistemes de transport públic. I per això l'actuació que està fent en aquest Govern amb referència al quart cinturó és la que s'ha de fer. El Departament de Política Territorial ha encarregat uns estudis a la Universitat Politècnica perquè faci, estudiï quines són les necessitats de mobilitat per connectar el Vallès Occidental amb el Baix Llobregat. I és a partir d'un estudi, d'una diagnosi i d'una participació dels ciutadans d'aquell territori també, que el Govern haurà de prendre una decisió. No contínuament anar repetint «cal fer el quart cinturó», aquell projecte de fa vint-i-cinc anys, que no té res a veure amb la realitat del nostre país, com ara, de la que era fa vint-i-cinc anys. I encara alguns estan plantejant això.

Parlem de la mobilitat. I a partir d'aquest estudi i criteris de mobilitat haurem de veure quin tipus de xarxa viària s'ha de fer, si s'ha de fer; quin tipus de xarxa ferroviària, quin tipus de transport públic haurem de fer. I això vol dir no abandonar els diners que estan en els pressupostos de l'Estat, sinó aprofitar aquests 26 milions o 27 milions d'euros per fer aquesta política que el Govern de la Generalitat ha posat sobre la taula, i que l'ha de continuar –i que l'ha de continuar.

De fet, darrerament ja hem tingut notícies positives respecte al tema de la mobilitat. El futur carril bus de la T-58, que també serà un carril VAO –un vehicle d'alta ocupació–, el projecte de perllongar el tren de la Pobla, el tren transversal, etcètera. Però això només, per a nosaltres, ha de ser el començament d'una aposta clara per un model

territorial diferent. Hem de canviar el model de mobilitat, i aquest és un element prioritari, i ha de ser un element prioritari per aquest Govern.

Com ha de ser un element prioritari, i l'hem posat en l'apartat de polítiques ambientals, tot el que fa referència al món rural. És veritat, ja s'ha dit aquí que els pagesos no estan passant per un bon moment. Al contrari, la sequera d'enguany ha contribuït a empitjorar la situació del sector agrari, que ja majoritàriament ja veia un futur prou negre per les dificultats que estaven vivint, sobretot dintre de determinats sectors, com ara la vinya o la fruita dolça. Amb els pescadors passa tres quarts del mateix, i ara, a més a més, revoltats pel tema de la gasolina.

El nostre país no es pot permetre –no es pot permetre– que uns i altres, pagesos i pescadors, desapareguin. No només pels problemes individuals i personals, que són molt importants, sinó per les conseqüències socials, i en alguns casos ambientals, que comportaria la seva desaparició. Resoldre la problemàtica de la pagesia és una qüestió de país. Potser fins ara no s'han sabut trobar les maneres més encertades d'enfocar les diverses problemàtiques, i no sempre s'ha actuat amb la celeritat que correspondria, per exemple en el cas del sector vitivinícola.

Però el Govern té la voluntat, i ens consta, de fer una política agrària amb visió de futur, tal com queda reflectit en el pacte del Tinell, i això es fa amb estratègies a curt termini i amb estratègies innovadores. Estratègies a curt termini que passen per plans sectorials concrets, sobretot per a la incorporació de joves agricultors, i la modernització de les explotacions. Però també estratègies innovadores, que s'ha parlat aquí i que és molt important insistir-hi i ho hem d'explicar molt, com és el contracte global d'explotació. És un element important, modern, molt modern; s'està fent en altres països d'Europa, però em sembla que nosaltres, o almenys nosaltres..., i estic convençut que també tot el Govern hi té posades moltes esperances. En farem un seguiment molt acurat. És ni més ni menys que un pacte contractual o consensual, diguin el que vulguin, entre la pagesia i la societat; un element importantíssim que té el doble objectiu d'aconseguir explotacions viables i assolir un desenvolupament rural sostenible. O sigui, passar que els diners públics siguin considerats una subvenció a que siguin considerats una inversió. Aquest és el

contracte social que ha d'haver-hi entre la pagesia i la ciutadania, i l'intermediari – només l'intermediari– ha de ser el Govern de la Generalitat per fer-ho possible. I aquest és l'objectiu més important del món rural, del món agrari, en aquests propers anys. Aquest contracte ha de servir per prioritzar aquelles actuacions que tinguin per objectiu la millora del medi ambient i la producció d'aliments de qualitat com a elements, també, claus a tenir en compte.

I vull acabar amb dues qüestions. Una, sobre el tema municipal. Se n'ha parlat poc. Potser teníem altres consideracions, però jo crec que s'ha de parlar-ne també. De tots és sabut que l'enfortiment dels municipis passa per una millora del seu sistema de finançament; això fa temps i anys que ho anem dient. No ens en sortim. Per part de la Generalitat s'està fent un esforç important: l'augment del fons de cooperació local és un element important, i el Pla únic d'obres i serveis també és un element important. Aquí, a Catalunya, s'estan fent els deures sobre aquest tema. Però n'hem de fer encara més. Sobretot hem de tenir en compte, i tot el Govern ha de tenir en compte, el Govern de la Generalitat, que qualsevol nova atribució de competències ha d'anar acompanyada de l'assignació dels recursos complementaris necessaris per finançar-les correctament. No ampliïm encara més la càrrega dels municipis. Un exemple d'actualitat, que em permetran que el posi per veure si així ajudem a solucionar-ho. Si el Projecte de Llei de conciliació de la vida familiar i laboral atorga als funcionaris locals millores, que el nostre Grup comparteix, la Generalitat també ha de preveure mesures perquè els municipis puguin fer front a les despeses que de la Llei es derivaran. Haurem d'estudiar-ho; diguem-ho, sí, amb terminis; no d'una manera immediata. Però jo crec que aquests són elements a tenir en compte.

I alhora, també, com un altre dels elements molt necessitat i molt demanat, és que és urgent abordar la problemàtica dels serveis que no són propis dels municipis i que aquests es veuen obligats a finançar. Hem de posar el fil a l'agulla a totes aquestes qüestions. És urgent, i ens ho estan demanant tots els municipis, que funcioni la comissió mixta Generalitat - ajuntaments que ha d'articular solucions per a aquest problema, i que les conclusions i les corresponents mesures es puguin començar a aplicar l'any vinent.

I acabo amb dos qüestions. Una, la Cimera euromediterrània que tindrà lloc a Barcelona el 27 i 28 de novembre no es fa per casualitat a Barcelona. Deu haver estat un lapsus, que a vegades potser ha estat compartit. De cap de les maneres. Fa deu anys –fa deu anys– la Declaració de Barcelona inaugurava un *partenariat* i un procés que havia de permetre més desenvolupament, més democràcia, més drets humans; en definitiva, més pau a la Mediterrània. I aquesta ciutat que ho va endegar era Barcelona i el país era Catalunya. No són, ni Barcelona ni Catalunya, han de ser només un receptacle; no seran només un receptacle de la cimera, perquè hi tenim molt a aportar, com a poble mediterrani i europeu, i amb un bagatge importantíssim en tots aquests aspectes.

En definitiva, espero, senyor president, senyor Maragall, que aquest debat hagi servit veritablement, doncs, per parlar de les coses que importen els ciutadans d'aquest país, de les coses quotidianes, del seu present i del seu futur. Sàpiga que en definitiva té la confiança del nostre Grup Parlamentari; hi és en el Govern i en el seu president. I que, a més a més, contribuirà a impulsar més polítiques socials i més polítiques ecològiques. I que, a més a més, aportarà tot el seu rigor i tota la seva responsabilitat en la segona fase de negociació de l'Estatut a Madrid, perquè evidentment arribi a bon port. Responsabilitat, confiança, rigor, lleialtat, això és el que té el Govern de la Generalitat i això és el que li demanem nosaltres.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Acabat el debat, doncs, aquesta presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent. El termini per presentar les propostes de resolució finirà demà de nou a deu del matí; finirà, per tant, a les deu del dematí. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes emeses es farà a les onze. el termini per a presentar les propostes transaccionals serà de dotze a una; acabarà, per tant, a la una. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a dos quarts de dues. I finalment, la comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris voldran que es votin separatament es farà a les

tres. La sessió pel debat i votació de les propostes es reprendrà a les quatre de la tarda. Remarco l'hora, a les quatre de la tarda, perquè els recordo que quan acabi aquest Ple hi ha encara una altra sessió plenària que hem de substanciar.

Se suspèn la sessió fins demà a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les...